

Arrest

nr. 42 941 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2008 diende verzoekster een visumaanvraag in met het oog op het afsluiten van een huwelijk met de heer X. in België.

1.2. Op 5 juni 2008 verkreeg verzoekster dit visum en op 14 juli 2008 kwam zij het Rijk binnen.

1.3. Op X huwde verzoekster met de heer X.

1.4. Op 15 september 2008 verkreeg verzoekster een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR).

1.5. Op 14 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nadat een controle uitwees dat partijen niet meer samenwonen. Deze beslissing werd betekend op 18 januari 2010.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde (D.Y.)

*geboren te (...) op (...)
van Kameroenese nationaliteit,
verblijvende te (...)
toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.*

Reden van de beslissing: (1)

** De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, §2, eerste lid, 2°, van de wet):*

Uit een fax van 20.06.2009 van het gemeentebestuur blijkt dat er geen samenwonen meer is tussen de echtgenoten. De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat de echtgenoten niet meer samenwonen. Op 03.12.2009 werd ons een samenwonenverslag overgemaakt d.d. 17.11.2009, hierin staat het volgende vermeld: de relatie is volgens (Y.D.) beëindigd sedert januari 2009. Ze toont daarbij een beslissing van het vrederecht dat de verplichting tot samenwonen schorst op 19/01/2009.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting *"en verzoeksters rechten van verdediging."* Verzoekster stelt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Zij meent dat haar verblijf geweigerd wordt enkel en alleen omdat de echtgenoten niet meer samenwonen. Verzoekster is van mening dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en haar rechten van verdediging ernstig geschonden worden door verweerder daar zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer en argumenten te formuleren. Zij merkt op dat een beslissing, met dermate ernstige gevolgen voor haar, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de echtgenoten niet meer samenwonen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig en/of onwettig is. Volgens verzoekster is er in elk geval sprake van een manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij. Zij stelt *"Dat immers, als gevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoekster, er geen sprake meer is van samenwonen."* Verder merkt verzoekster op dat zij te goeder trouw is en steeds heeft aangestuurd op een normale echtelijke relatie. Zij betoogt dat zij als gevolg van het gedrag van haar echtgenoot, noodgedwongen de echtelijke woning heeft verlaten en zich moest wenden tot de vrederechter om dringende voorlopige maatregelen te doen bevelen. Verzoekster vervolgt dat een beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en dat het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zij vervolgt dat dit in casu niet is gebeurd nu alvorens de bestreden beslissing getroffen werd, haar standpunt en verdediging niet werden gehoord. Verzoekster meent dan ook dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel ernstig werden geschonden door de verwerende partij, en dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij, waarna zij toevoegt: *"Dat een terugkeer naar haar land van herkomst derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M."*

2.3. Verzoeksters betoog inzake de schending artikel 8 EVRM, namelijk *“Dat een terugkeer naar haar land van herkomst derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M”* is onvoldoende concreet uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. De Raad acht het middel op dit punt dan ook onontvankelijk.

2.4. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en verzoekster kan derhalve de schending ervan niet dienstig aanvoeren in onderhavig geschil.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Verzoekster maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing enkel steunt op de vaststelling dat de echtgenoten niet meer samenwonen mist feitelijke grondslag. Verder toont verzoekster niet in concreto aan dat zij in de onmogelijkheid verkeert op een afdoende manier haar verweer en argumenten te formuleren. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

2.8. Artikel 11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Artikel 16 van de richtlijn bepaalt:

“1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) Wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

(...)

b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

c) (...).”

2.9. Uit de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot bovenvermeld artikel 11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat *“Het motief met betrekking tot het ontbreken van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven vloeit voort uit de finaliteit van het recht op gezinshereniging dat gericht is op de bescherming van de familie en het voortzetten of het opbouwen van het gezinsleven (cf. 4de overweging en 6de overweging van de richtlijn 2003/86/EG). Dit betekent dat het behoud van de familiale toestand die wordt ingeroepen in het kader van de gezinshereniging een voorwaarde is voor het voortzetten van het verblijf van de bedoelde gezinsleden in België. De gezinshereniging beoogt immers de wedersamenstelling of de schepping van een huwelijksceel of een familiecel op het Belgisch grondgebied en is dus gebaseerd op de wil tot samenwonen van de betrokken personen. Indien er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven (...) moet de toestand van de gezinsleden kunnen worden herzien.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p.57-58).

2.10. Indien er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven kan de verblijfstoestand van de gezinsleden dus worden herzien. De Raad merkt op dat verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan besloten wordt dat verzoekster *“niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd”*, onderhoudt, niet betwist. De aangevoerde omstandigheden buiten haar wil alsook de aangevoerde goede trouw van verzoekster worden niet gestaafd en zijn in deze bovendien irrelevant, aangezien artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een einde kan gesteld worden aan het verblijf indien er geen sprake meer is van het onderhouden van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven, ongeacht de oorzaak hiervan.

2.11. Tevens dient opgemerkt te worden dat het vonnis van het vredegerecht van 19 januari 2009, dat toegevoegd wordt aan het inleidend verzoekschrift, de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. In het vonnis wordt namelijk gesteld dat *“gebleken is dat de verstandhouding tussen de echtgenoten dermate ernstig is verstoord dat geen toenadering te verwezenlijken is”*, op grond waarvan de door verzoekster gevorderde machtiging tot afzonderlijk verblijf wordt toegestaan en de modaliteiten ervan bepaald worden. Het vonnis van het vredegerecht brengt derhalve geen nieuwe gegevens aan aangaande het niet meer voldoen aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden, minstens toont verzoekster dit niet aan.

2.12. Waar verzoekster aanvoert dat zij de gelegenheid had moeten krijgen om gehoord te worden, doelt zij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; zie ook OPDEBEECK, I., “De Hoorplicht”, in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Voor zover verzoekster van mening is dat het verstrekken van het bovenvermeld vonnis van het vredegerecht tijdens haar horen aanleiding zou gegeven hebben tot een andere beoordeling van de situatie, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.11.

2.13. Waar verzoekster in haar repliekmemoire nog stelt dat verweerder nagelaten heeft te onderzoeken of er in casu geen sprake is van huiselijk geweld en hierbij verwijst naar de toepassing van artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verwijzing naar voornoemde wetsbepaling juridische grondslag mist aangezien de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont bovendien niet in concreto aan dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld, waardoor de ganse toestand beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA